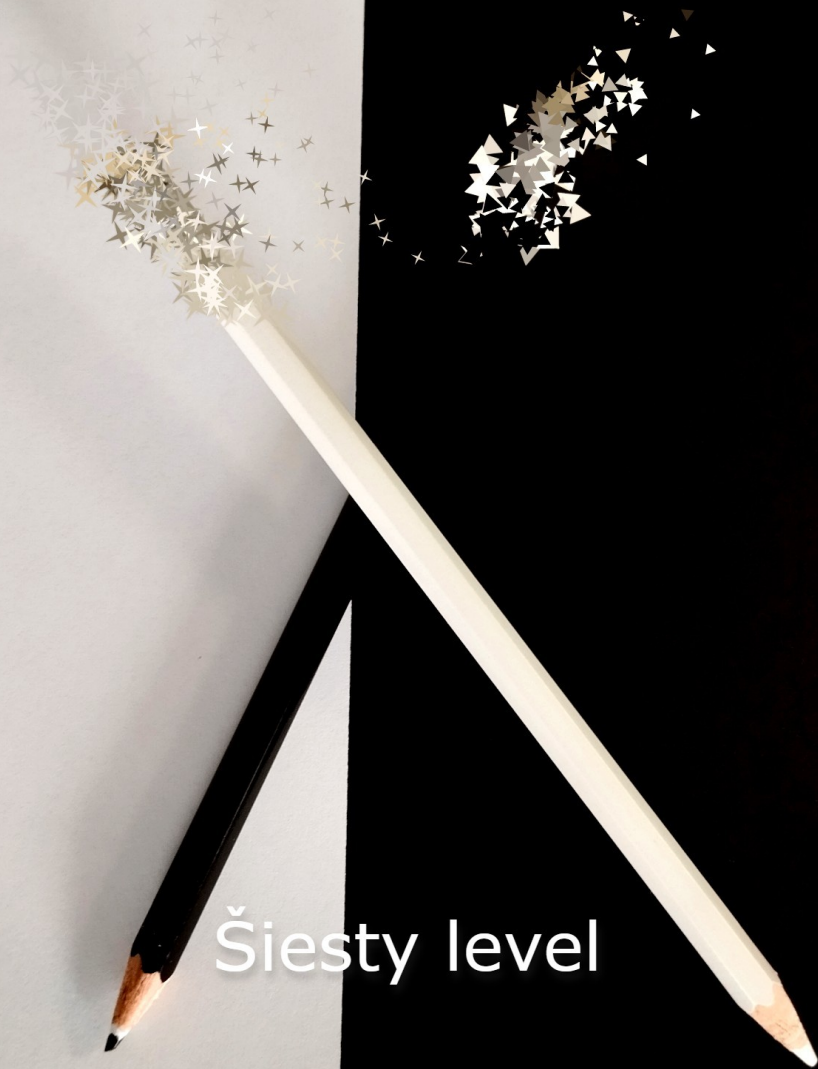

Lucie Hončová

Šiesty level

ISBN 978-80-570-5022-3

2023

Šiesty level

ISBN 978-80-570-5022-3

Vydavateľ a autorské práva: © Lucie Hončová
rok a miesto vydania: 2023, Kláštor pod Znievom
1. vydanie

Piatok

„Môžete mi láskavo vysvetliť, ako je možné, že tie objednávky ešte neboli odoslané?“ vyštekla Táňa do telefónu a bez toho, aby počkala na odpoveď, zúrivo pokračovala vo svojom monológu.

„Dôrazne, naozaj dôrazne vás žiadam, aby ste to okamžite dali do poriadku! Mali ste byť predsa pripravení na zvýšené množstvo objednávok, každý rok pred Vianocami máme nával! Tie objednávky musia byť odoslané ešte dnes, rozumiete? Ak nie ste schopný chvíľkovo zniesť zvýšené pracovné tempo, odporúčam vám niečo menej stresujúce, napríklad, ehm, napríklad prácu v kostýme škriatka v nákupnom centre! Tam môžete v pokoji vysádzať deti Santovi na kolená a spisovať zoznamy ich vianočných prání! Aj keď sa obávam, že pri vašej neschopnosti by tie chúdence dostali svoje darčeky až na Medzinárodný deň detí!“ piskľavo zo seba vychrlila a telefonát ukončila niekoľkonásobným buchnutím slúchadla o telefón. Podráždene si potiahla spodnú časť saka a podišla k zrkadlu. Letným pohľadom si skontrolovala make up a prstami prehrabla svoje dlhé ryšavé vlasy. Štíhlu postavu jej lemovali vkusné svetlosivé šaty. Krátko si po nich prešla rukami, akoby sa tým

snažila zbaviť sa stresu. Potom sa vrátila k stolu a posadila sa na stoličku. Oprela sa a uprela pohľad na pestrofarebnú podobizeň Hudy Kattan. Často sa s ňou v duchu rozprávala, najmä vtedy, keď pociťovala úzkosť. Dvere kancelárie sa prudko otvorili a dovnútra vošla sekretárka.

„Táni, práve volali z Le perfumoisse, tá prezentácia vianočných parfumov sa presúva na pondelok a na dnes už v diári nič nemáš,“ oznámila a posunkom hlavou naznačila svojej šéfke, aby si zapísala nový termín.

„Ou, skvelé, tak môžem odísť! Priznám sa, že mi to prišlo vhod, dnes je tá oslava narodenín mojej sestry, o ktorej som ti rozprávala. Aspoň raz tam neprídem posledná,“ odvetila a už si aj obliekala kabát.

„Jasné, choď, zaslúžiš si na chvíľu vypnúť. A keďže ťa dobre poznám, tak viem, že si jej isto nestihla kúpiť darček, takžééé,“ venovala svojej šéfke lišiacky úškľabok a spoza chrbta vytiahla malú škatuľku previazanú elegantnou stuhou.

„Ty si poklad, ďakujem,“ ocenila Táňa milé gesto a útle žieňa objala. Pri odchode z kancelárie sa ešte zvrtila a spýtala sa:

„A čo som jej vlastne kúpila?“

„Balíček luxusnej vlasovej kozmetiky.“

„Výborne! Mám ozaj dobré nápady,“ zažartovala, vytiahla si svoje červené kadere spod kabáta, v rýchlosti sa rozlúčila a odišla.

*

Centrum mesta pôsobilo čarovne, až rozprávково. Zo všetkých smerov sa ozýval šťastný detský smiech. Táňa kráčala opatrne, aby sa jej nepošmykli čižmy na zľadovatenom povrchu dlažobných kociek. Tvár si zakrývala huňatým šalom. Prešla už takmer celou pešou zónou a nohy mala úplne zmeravené od zimy. Prižmúrila oči a zahľadela sa do diaľky. Hľadala pútač reštaurácie, do ktorej mala namierené. Takmer poskočila od radosti, keď zistila, že je blízko cieľa.

Bohato zdobený stôl sa takmer prehýbal pod váhou obrovskej narodeninovej torty a všakovakých dobrôt.

„Miška, Samko, nelietajte, poďte si už sadnúť!“ zahriakla Gabriela svoje deti a obom pohotovo podala pohár vody.

„Ak ešte zjedia čo i len gram cukru navyše, začnú mi tu skákať ako gumkáči,“ zamrlala a unavene sa oprela v kresle.

„Veď ich nechaj, nech si užijú! Celý rok fičia na tej tvojej slávnej bio strave, krmia sa riasami a klíčky im už aj z plienok

trčia, tak sa nečuduj, že si chcú patrične užiť taký slávnostný moment a okúsiť stravu bežných detí,“ posmešne utrúsila Diana a žmurkla na svoju vyčerpanú sestru. Tá jej odpovedala hlasným povzdychom a prevrátením očí.

„Teta Táňa, teta Táňa!“ hlasno zakričali deti a rozbehli sa k dverám reštaurácie.

„Ahoobj, drobcí!“ pozdravila neter a synovca, venovala im široký úsmev a odviedla ich k stolu.

„Kde je Ema? Plíde? Plíde? Teta Dianka má nalodeniny, vieš? Toľko má lokov, toľko!“ spustila Miška a vystretými dlaniami znázorňovala vek svojej druhej tety.

„Teda, podľa toho počtu kývnutí má aspoň sto rokov!“ podpichla Táňa svoju staršiu sestru a trením rúk o seba sa pokúšala o návrat citlivosti do skrehnutých prstov.

„No dovol', päťdesiatjeden je pre ženu vraj ten najlepší vek!“ nedala sa Diana.

„Veď' vravím, k stovke to už ozaj nemáš ďaleko,“ provokovala ďalej a žmurkla na Gabrielu, ktorá sa posmešne uškŕňala vo svojom kresle.

Miška, ktorá sa opätovne dožadovala odpovede na svoju otázku, poťahovala Táňu za spodok šiat: „Kde je Ema? Kde je Ema? Plíde Ema? Plíde?“

„Áno, zlatičko, Emka príde o chvíľu so svojím tatinom, ešte má krúžok, vieš?“ trpezlivo odpovedala malej slečne, zatiaľ čo Samko zaujato rátal svoje dva vystrčené pršteky a snažil sa presvedčiť tetu Dianu, že si zaslúži toľko kúskov torty, koľko má rokov.

Táňa sa usadila v blízkosti kozuba a užívala si teplo, ktoré z neho sálalo.

„Prepáčte, že meškám, mala som ešte jedno sedenie. Všetko najlepšie!“ ozvalo sa z úst mladej sympatickej brunety, ktorá po príchode k stolu uprednostnila znechutené ometanie snehových vločiek z našuchorenej kapucne kabáta pred zdvorilým očným kontaktom s oslávenkyňou.

„Tak, poďme na to, sfúkni tých dvesto sviečok, nech sa môže začať zábava,“ pokračovala v rodinnej tradícii podpichovania i Kristína a usadila sa k stolu.

„Ema plišla, Ema, ahooooj!“ vyletelo z úst roztomilých dvojičiek, ktorých pozornosti neušiel príchod dospievajúcej slečny cupitajúcej po boku sympatického športovca. Ten na polceste venoval svojej polovičke letný pozdrav rukou, roztržito sa poobzeral okolo seba a vzápätí sa vybral k baru. Po získaní svojho milovaného oroseného priateľa v skle zamieril k stolu a seba vlastným šarmom pozdravil osadenstvo: „Dámy, vyzeráte každým dňom krajšie!“ V rýchlosti zodpovedal sériu

manželkiných otázok a blažene si odchlípol z piva. Sledoval dcéru, ktorá vďačne odbremenila Gabrielu od dozoru nad malými huncútmi a trezливо im vysvetľovala, čo znamená slovo krúžok. Potom vzala deti za rúčky a odviedla ich do detského kútika.

„Už sa neviem dočkať doby, keď aspoň trochu podrastú a zvoľnia tempo,“ otočila Gabriela hlavu smerom k Táni, „máš šťastie, že máš takú veľkú, samostatnú a rozvážnu dcéru.“

„Áno, je naozaj rozvážna,“ s hrdosťou potvrdila Táňa a už sa chystala rozvinúť debatu o kladoch svojej dcéry, keď si pri pohľade do detského kútika všimla Tomáša, ako sa v polohe na štyroch snaží napodobniť erdžanie koňa a vozí pri tom dvojičky na chrbte.

„Istotne má tú rozvážnosť po tebe,“ usúdila Gabriela a Táňa jej veľavravne prikývla.

Po chvíli sa vo dverách objavila mužská postava odetá v dokonale padnúcom obleku. Obrovská kytica červených ruží, ktorá zakrývala vrchnú polovicu jeho tela, naznačovala, že jeho kroky smerujú práve k stolu oslávenkyne.

„To je Marián?!“ opýtali sa takmer jednohlasne Diany všetky jej sestry. Diana hrdo vypla hrud', prehodila rameno cez operadlo svojho kresla a odpovedala sestrám šibalským širokým úsmevom. Marián kráčal pomaly, priam noblesne. Podišiel k Diane, jemne pobožkal vzduch nad jej rukou a zahľadel sa jej

hlboko do očí: „Moja drahá, prajem ti k narodeninám len to najlepšie. Chcel som ti dať niečo, čo bude aspoň spolovice také nádherné ako ty, ale nepodarilo sa mi to.“ Náhle odhodil kyticu nabok, schmatol svoju manželku a vášnivo ju pobožkal. Kým si prítomné dámy uvedomili, že by bolo slušné zakryť svoje prejavy šoku z práve získaného zážitku, usadil sa Marián k manželke, upravil si svoje neposlušné kučery a s chlapčensky šibalským úsmevom jej čosi pošepol do ucha.

Čas postupoval. Z torty ostali už len spomienky v podobe marcipánových flákov na obruse. Gabriela s Emou sa zúfalo snažili upokojiť rozlietané deti, Kristína už tradične spustila svoje psychologické analýzy o nedostatočne prísnej výchove, Marián s Dianou si ešte stále hrkúťali, Tomáš si blažene vychutnával už piate pivo a Táňa sa už ani nesnažila skrývať, ako ju táto oslava vôbec nebaví.

„Dost'. Nevládzem. Fakt nie. Zoberiem už deti domov. Michalovi už skončila služba, určite je už doma, takže mu ich hneď vo dverách pekne odovzdám, napustím si vaňu a potom si skúsím vygoogliť nejaké články typu Ako sa na materskej nezblázniť,“ vyriekla značne zmorená Gabriela, vytiahla deti spod stola a v rýchllosti sa rozlúčila.

„Aj my už pôjdeme, je neskoro a Ema skoro ráno odchádza k Tomášovým rodičom. Kristi, zajtra u teba?“ spýtala sa Táňa sestry.

„Jasné, ako vždy. O siedmej.“

„Zas máte sesterský sabat? Čo tam vlastne robíte?“ zisťoval Tomáš.

„To je snád' normálne, že sa stretáva rodina, čo riešiš... Ty sa radšej zdvihni a pod'me, som unavená. A nezabudni vziať Eminu tašku!“ zavrčala Táňa a taktiež sa rozlúčila so sestrami a švagrom.

*

„Čaute diabli, ako bolo na oslave?“ zisťoval Michal, zatiaľ čo mu deti začali skákať po bruchu.

„Supel bolo, toľtu sme papali! Ocino, a ty si bol v pláci? Zatkol si veľa zločinsov?“ vyhrkli deti a s obdivným výrazom čakali na odpoveď.

„Jasné, veľa!“ našuchoril sa Michal, poležiačky vystrúhal pôsobivú kulturistickú pózu a zatváril sa drsne. No vzápätí si

všimol príznaky najvyššieho stupňa vyčerpanosti svojej manželky.

„Umyjem ich a uložím do postele,“ oznámil, vzal deti do náručia, odniesol ich do kúpeľne a napustil vaňu. Gabriela sa hodila na gauč a zaborila tvár do vankúša. Únava ju premohla a okamžite zaspala. Zo sna ju vytrhol zvuk akéhosi chrčania.

„To nemyslíš vážne! Michal! Okamžite vypni tú vysielacu, už nie si v službe!“

„Idem, idem. Čo si hneď podráždená,“ odvetil jej, zatiaľ čo sa snažil nenápadne odhrnúť nohou penu valiacu sa z otvorených dverí kúpeľne.

„Ja nie som podráždená, som vyčerpaná. Potrebujem sa vyspať, kým deti vstanú a celý ten kolotoč začne odznova!“

„Nepreháňaj, prosím ťa.“

„A v čom podľa teba preháňam?!“

„Veď si na rodičovskej dovolenke. Máme síce dve deti, ale to je len výhoda, aspoň sa spolu vyhrajú a ty máš čas pre seba,“ povedal Michal a vzápätí aj oľutoval, že tieto slová vyslovil. Odovzdane sa postavil tak, aby dovidel na deti čvachtajúce sa vo vani a zároveň si vychutnal prichádzajúcu neodvratnú katastrofu tvárou v tvár zosobnenej bohyni pomsty. Tvár jeho pôvabnej polovičky s črtami anjela sa náhle skrivila zlost'ou. Niekoľkokrát sa zhlboka nadýchla a vydýchla, po celý čas uprene hľadela

Michalovi do očí. Pery zovreté, oči prižmúrené až tak, že jej viečka viditeľne kmitali. Výbuch sopky sa nezadržateľne blížil a Michal si to plne uvedomoval. Vedel, že to, čo príde, nemožno zastaviť, musí to vyčíňanie živla len prečkať.

„Takže dovolenka? Dovoľenka, áno? Skúsme si vymenovať atribúty dovolenky! Vieš čo? Úplne postačí, ak si skúsime porovnať svoje bežné dni,“ zaujala bojový postoj a horlivo gestikulovala.

„Pán ráno vstane, oblečie si uniformu, pripne si odznak a hneď je z neho superhrdina. Žiadna rutina v práci, každý deň nové zážitky. Hocikedy odstaví auto na benzínke, zájde si na kávičku, porozpráva sa s kolegami. Potom príde domov, naje sa, vyvalí sa na gauč, večer hodinku pobľbne s deťmi a zas zaujme polohu na gauči a hrá videohry. Ale pán môže, lebo pán zarába! A ešte vypustí takú hovadinu, že ja som vlastne na dovolenke! Môj zlatý, ja som rada, keď si ráno vôbec stihnem umyť zuby! Pretože keď tie malé chodiace reklamy na hyperaktivitu vstanú, nemôžem si dovoliť ani žmurkať, tak rýchlo dokážu vyparatiť nejakú hlúposť! Kým im robím raňajky, Miška vyjedá hlinu z kvetináča a Samko popri umývaní zubov vyčese svojou zubnou kefkou nášho škrečka! Kým deti jedia, vysávam hlinu, umývam škrečka a dezinfikujem kefku. Po raňajkách ideme do parku. Samozrejme, každý chce ísť iným smerom! A kým naháňam

jedného diabla, je viac než isté, že ten druhý už má niečo za lubom. Napríklad dnes. Celé osadenstvo v parku sa stalo svedkom nutkavej potreby nášho syna hrabať sa v nestrážených dámskych kabelkách. Takže kým som zvesila Mišku z preliezky, Samko sa už hrdo prechádzal stredom parku s hygienickou vložkou prilepenou na čele, z nosných dierok mu trčali tampóny aj s aplikátormi a vykrikoval, že je monštrum z drogérie. A oni sú dvaja, Michal, dvaja! Minule som sa normálne prichytila, že rozmýšľam o kúpe takých tých vôdzok pre deti! Keď pochytám deti a prídeme domov, pripravím im obed, deti medzitým prevrátia dom hore nohami. Keď po obede konečne zaspia, upracem, navarím večeru pre pána domu, operiem, ožehlím a už sú hore zas. Vieš si predstaviť ten stereotyp? Nevieš, kamoško! Ja naše deti fakt milujem, neskutočne ich milujem, ale niekedy sú také, také, áááááá! Tak by som potrebovala chvíľu pre seba, len krátku chvíľu vydýchnuť a nabrať nové sily! Ale nemôžem, pretože žijem s nesamostatným a nezodpovedným truľom!“ vychrlila zo seba takmer bez nádychu.

„A čo si tým chcela povedať? Musím predsa chodiť do práce a zarábať peniaze. Mám dať akože výpoveď? Budeme žiť zo sociálnych dávok?“ pýtal sa Michal nechápavo.

„Jasné, nič iné som ani čakať nemohla. Len tento úbohý argument. Zajtra večer idem k sestre. Tentokrát bez detí. Takže sa

zariad'. Idem spať,' odpovedala Gabriela tichým hlasom, sklonila hlavu a odkráčala do spálne. Michal sa posadil na gauč a oprel si hlavu, keď mu na nej pristál vankúš nasledovaný prikrývkou. Potupne prijal svoj osud, našuchoril vankúš a uložil sa na spánok.

„Vraj nezodpovedný, to určite,“ frfl'al si popri hľadaní vhodnej polohy na nepohodlnom gauči.

„Tatinoooo, pozli, Samko lobí bublinky uškami!“ ozval sa z kúpeľne hlas nadšeného dievčatka sprevádzaný hlasným tlieskaním ručičiek.

„Preboha, deti!“ vytreštil Michal oči dokorán a vyskočil na rovné nohy. Náhlivý krok k zabudnutým deťom mu skrížila Gabriela opierajúca sa o zárubňu dverí spálne. Michal ju opatrne obišiel z bezpečnej vzdialenosti, akoby očakával fyzický útok.

„Neboj sa, drahá, všetko mám pod kontrolou, icinkaj si ľažkať,“ chlácholil ju jemným poklepaním končekmi prstov po pleci a vzápätí zmizol v kúpeľni.

*

Tomáš sedel v obývačke a zaujato sledoval futbalový zápas. Táňa sedela obďaleč a prezerala si firemné dokumenty. Napínavý

zápas prerušila reklama. Tomáš sa chvíľu povrtel na gauči, otočil hlavu smerom k manželke a spýtal sa: „Čo robíš?“

„Kontrolujem zmluvu. Uzavrela som kontrakt s novou organickou kozmetickou značkou. Aký si mal deň?“ položila otázku i Táňa, bez toho, aby zdvihla zrak od práce.

„Skvelý, skvelý! Chalani dnes vyhrali zápas. Úplne to tam rozbili.“

„Hm? Čo rozbili?“

„Nie, nič nerozbili. To sa len tak hovorí. Akože boli fakt dobrí.“

„Vidíš, keby si používal slovník dospelého muža, nevznikali by takéto nejasnosti v komunikácii,“ odvetila Táňa, pričom si neodpustila mierne arogantný tón. Tomáš napodobnil jej výstup grimasou a vyložil si nohy na konferenčný stolík.

„Aby som nezabudla, ráno príde po Emku tvoja mama. Vraj sa na dôchodku nudí, tak si kúpila nový smartfón, ale nevyzná sa v nastaveniach správ. Takže, keď píše niekomu správu, automatická oprava jej prepisuje slová a nie vždy si to všimne. S kaplánom usporiadali výlet pre dôchodcov do Prahy, a keď jej napísal esemesku, či ide všetko podľa plánu, tak mu namiesto *Už cestujú vo vagóne* poslala *Už veslujú vo vagíne*. Chudera, takmer dostala infarkt a on asi tiež. Tak ju naša mladá zaškolí. Mala som ju odviezť ja, ale potrebujem niečo dokončiť v práci, takže sa z

kancelárie dostanem asi až večer. Z toho vyplýva, že nebude uvarený obed, budeš si musieť niečo objednať.“

„Uhm,“ prisvedčil duchom neprítomný Tomáš a pridol zvuk na ovládači od televízora.

„A večer idem ku Kristíne. Myslíš, že by si zvládol oprat’ Emkine veci?“

„Uhm.“

„Ozaj, tá prezentácia bude až v pondelok, takže treba zobrať Emku zo školy. Nezabudneš? Nemám ti to zapísať na chladničku?“

„Gooooool!“ zavrieskal Tomáš a svoju radosť z úspechu obľúbeného tímu prejavil živočíšnym tančekom na gauči.

Táňa pochopila, že v tejto chvíli nemá zmysel viesť monológy, úhladne uložila všetky dokumenty, napravila perá tak, aby boli v pravom uhle so spodnou hranou stola a bez slova odišla spať.

„Oci? Do konca týždňa mám nahlásiť, koľko členov rodiny príde na to vystúpenie. Prídeš?“ zakričala z izby Ema.

„Oci? Oci! Oco, haló!“ dožadovala sa odpovede na svoju otázku, až pochopila, že úspešnosť jej komunikácie s rodičom je podmienená prerušením signálu medzi televízorom a zmyslovým vnímaním otca. Vyšla z izby a rezkým krokom sa presunula pred obrazovku. Ruky dala vbok a nohy mierne rozkročila, tak, aby touto pózou znemožnila sledovanie futbalového zápasu.

„Hej, mladý páňko, mám si snád' obliecť dres a začať ti tu hlavičkovať, aby si si ma láskavo všimol?“

„Čo? Chcela si niečo?“ opýtal sa Tomáš nechápavo.

„Nie, ja si bežne zvyknem nahlas klásť rečnícke otázky, len tak, sama v izbe. Jasné, že som chcela. Už ma vnímaš?“

„Pravdaže, miláčik! O čo ide?“

„Potrebujem vedieť, či prídeš na to vystúpenie. Musím nahlásiť počet ľudí.“

„Hm? Aké vystúpenie?“

Ema prevrátila očami a zhlboka sa nadýchla: „Takže, v prvom rade ti ako gymnazistka znalá účinkov prírodných produktov odporúčam začať užívať ginko bilobu. Alebo niečo podobné na mozog. A teraz k veci. Koncom januára mám vystúpenie. Už desať rokov chodím na klavír, to si si vari všimol. Takže ako, prídeš?“

„Haha, vtipné. Všimol som si, predstav si. A mama tam nejde?“

„Ide,“ prisvedčila, „aj Jakub, ten sa nahlásil už minulý mesiac, keď som bola u neho na intráku.“

„Tak potom nemusím ísť aj ja, či? Začiatkom februára zvykneme mať majstrovstvá, budeme trénovať každý deň,“ spustil Tomáš. Keď však zbadal sklamanie v očiach dcéry, snažil

sa situáciu zachrániť: „Ale ak mi napíšeš ten dátum na chladničku, popresúvam si ich tak, aby som to stihol, dobre?“

„Netreba, to je v pohode. Už som si zvykla, že sa pri mne s mamou striedate. Nikam nechodíte spolu,“ ticho skonštatovala počas návratu do svojej izby so sklonenou hlavou. Tomáš si sťažka vzdychol a v záklone hlavy si prstami prehrabol krátke hnedé vlasy.

Sobota

Diana meškala. Hodiny ukazovali presne sedem hodín, keď sa zvyšné sestry zišli v Kristíninom byte. Ako každú sobotu. Tentokrát však malo toto rodinné stretnutie iný ráz.

„Och, to je krása, len tak si posedieť bez detí,“ pochvaľovala si Gabriela výnimočnosť večera, zoširoka sa rozvalila na gauči a s blaženým úsmevom si oprela hlavu.

„A to si ich vážne nechala Michalovi? Si si istá, že to zvládne?“ spýtala sa Kristína.

„Blázniš? Jasné, že nezvládne. Hneď ráno som zverbovala svokru, prišla k nám ešte predtým, než som odišla.“

„Ja len, že nikdy predtým si nechcela ani len počuť o tom, že by si prišla bez detí,“ snažila sa Kristína vypáčiť zo sestry dôvod takéhoto nečakaného kroku.

„Včera ma vytočil do nepričetna. Viete, čo mi povedal? Že nemám dôvod na niečo sa sťažovať, lebo som na rodičovskej dovolenke. Zas sa hral na pána tvorstva, vôbec nechápe, aké náročné je starať sa o domácnosť a dve malé deti. Tak nech si to pekne vyskúša,“ vyhlásila Gabriela a hrdo zdvihla bradu.

Kristína sa k nej nahla a potľapkala ju po kolene: „Vieš, v čom je problém? Zle si ho vychovala.“

„Koho, Samka?“

„Nie! Michala! Len si spomeň, ako si ho čičíkala, odkedy ste spolu začali žiť. Všetko si mu nosila priamo pod nos. Stavím sa, že ani netuší, kde máte vysávač alebo práčku,“ začala prednášať Kristína.

„Vidíš, práčka! Dnes má Tomáš na starosti oprat' Eme veci. Čudujem sa, že mi ešte nevolal a nepýtal si inštrukcie,“ zasmiala sa Táňa a odpila si z kávy.

Kristína pokračovala: „S chlapom to máš ako so psom. Musíš ho vychovávať už od začiatku. Pochváliť ho za každú maličkosť, ktorú spraví správne. Chápeš, hodiť mu piškótku. Také šteniatko je zlatučké, aj keď robí zlobu. Ale keď sa ti na dlážku vyští už dospelý pes, ťažko ho prevychováš. Starý pes už nepochopí,

prečo ho trestáš za niečo, čo predtým robiť mohol. Treba určiť hranice už na začiatku a v žiadnom prípade nepoľaviť!“

„To je dobrá blbosť. Áno, viem, si psychologička, ale v tomto sa podľa mňa mylíš. Mňa tiež nikto neučil, čo a ako treba robiť. A robím to. A sama od seba. Bude to v povahe,“ oponovala Táňa a vzápätí sa ospravedlnila kvôli vyzváňajúcemu telefónu a odišla do vedľajšej miestnosti.

Kristína sa naklonila ku Gabriele a sarkasticky jej pošepala: „Ju ideš počúvať? Ako manažérka je skvelá, ale treba si položiť otázku, prečo je v práci taká úspešná. Preto, že má v tíme samé ženy. Pozri sa na jej Tomáša, veď on je úplne dokonalým príkladom nesamostatného chlapa, navyše so syndrómom Petra Pana! Chúd'a Táňa, žije vo svojej predstave, v krajine s jednorozcami. Naivne verí, že chlapi sú samostatne mysliace bytosti! Nechce si priznať, že bez tej jej slávnej tabuľky s rozpisom povinností na chladničke by sám od seba nespravil nič.“

„Tak mi povedz, ako by si to riešila ty. Ten tvoj, ehm, ako sa to volá? Lukáš? No rada by som ho už spoznala a videla, ako fungujete vy,“ poznamenala Gabriela.

„Ešte nie je správny čas, sme spolu len krátko. Ešte je vo výcviku. Také niečo, ako je stretnutie s rodinou, si musí zaslužiť,“ sebavedome sa usmiala Kristína a s nádychom tajomna žmurkla na prekvapenú sestru.